

Båtar

▼ Livet har kantats av båtar. Den första stora båten i livet var Bøljan. När den inledde säsongen på våren blev det enkelt att ta sig från Näset till Vasklot en gång om dagen och kontrollera om det kommit in någon ny lastbåt och om så var fallet, att ta reda på av vilken nationalitet den var och vad den kunde tänkas ha för last ombord. Med Bøljan kom också sommargästerna, tanterna i vita stråhattar på väg till sommarhemmet Päiväranta, som sitt läge till trots aldrig fick något svenskt namn. Där kom **Malmi, Polvian-der, Näsman** och alla de andra Vasaborna.

Bøljan spelade också en viktig roll i den hierarkiska ordningen i samhället. Efter viss mognad fick man lov att simma i dess muddrade farled. När man nått så högt man kunde komma på karriärstegen fick man stå i fören, när skep-

paren Lennart Sundin backade ut från Näsbyggnan och dyka i precis innan han började svänga. Det var ett tilltag, som i dag förmodligen skulle ha fått någon myndighet att rycka ut, men vi växte!

Ombord på Bøljan rådde också en hierarkisk ordning och målet var att bli så pass till åren att man fick tillgång till en sittplats i kajutan längst bak under överfarten från Näsbyggnan till fisktranden. Parturi kallades kajutan av någon konstig anledning. Upptagen i den sociala gemenskapen och med en pikkuboston i mungipan, låg livet och havet öppet.

Det fanns andra båtar också. Fiskarbåtar, som var så breda i framstammen att man kunde ligga tvärs över dem och omsluten av sudar på alla sidor låta blicken vandra in i himlen, som passerade revy ovanför. Det var med en sådan båt fiskaren **Gunnar Sundholm** hämtade hem oss efter vårt första riktiga skeppsbrott.

Den gången var vi fyra ungdomar och en morfar, som fick roderhaveri en stormig kväll. Efter provisorisk reparation lyckades vi ta oss tillbaka till skärstugan där det visade sig att skorstenen havererat. Om det berodde på att den var av den tidens lätta plåtkonstruktion eller på beaufortstyrkan må vara osagt. Några mobiltelefoner fanns det i alla händelser inte och vi överlevde på ett begränsat matförråd och hämtades kvällen därpå, när stormen bedarrat.

Den första riktigt egna båten fyndades många år senare vid fisktranden i Vasa och transporterades till de nya hemtrakterna. Stor och tung, högljudd och i skriande behov av det mesta är en inte helt orättvis beskrivningen av skorven, som gav oss många fina minnen och som vi nu minns med nostalgi trots att vi tackade vår skapare när den var såld. Med den gjorde vi den första "långresan" från Oxkangar till Sundom. Resan dit blev en solig, smågemytlig femtontimmars tilldragelse, som dunkade och rullade i huvudet ännu dagen efter. Hemfärden bjöd däremot på åskväder och skyddshamn i Köklot. Trots att det gått trettio år sedan blossar skammens rodnad upp på kinderna vid minnet av mannen, som stod och vinkade glatt när vi gick in till Köklot, på en plats där väg- och brobyggen just drog fram. Vilka trevliga människor tänkte vi, när det small. Tankarna går osökt till Lasse Åbergfilmen SOS Segelsällskapsresan, där mackägaren drar ett streck på väggen varje gång en båt går på det oremmade grundet utanför. Vår Köklotbo var inte sådan men vad hjälpte det när motparten hade drabbats av hjärnsläpp. Det slutade med att vi körde ner ett tjockt köljärn i Köklotfjärdens botten och har ingen fiskat upp det så ligger det där än. Så ta folk som står och viftar på stranden på allvar!

Snart sjösätter vi.

GUNNAR BÄCKMAN

Bøljan, sommaren 1959.